

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ (Ματθ θ, 1-8) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914-2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ποιὰ σχέση ἔχει τὸ γεγονὸς ποὺ ἀναφέρεται στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μὲ μᾶς; Ποιὸς ἔχει τὴν πίστη, τὴν ἡρεμία, τὴν βεβαιότητα ὅτι κανένας ἄλλος παρὰ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ξαναδώσει ἐλευθερία στὶς κινήσεις μας;

Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι μιὰ παραβολή, εἶναι γεγονός· ἀλλὰ ἐπίσης μᾶς μεταφέρει κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ νὰ θεραπεύει τὶς φυσικὲς ἀσθένειες, ἐὰν Τὸν πλησιάσουμε μὲ πίστη· ἔχοντας παραμερίσει κάθε ἄλλη ἐλπίδα, ἀλλὰ γνωρίζοντας μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μας, ἡ υἰγεία καὶ ἡ ἀσθένεια μας εἶναι στὰ χέρια τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ, ποὺ διάλεξε νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσει ἀνάμεσά μας, νὰ μοιραστεῖ μαζί μας τὰ πάντα, τὸν θάνατο καὶ τὸν πόνο, τὴν

ἀγωνία τοῦ νοῦ καὶ τὸν τρόμο πὸ ἴσως μᾶς πολεμᾷ ὅταν βλέπουμε τὸν κόσμον γύρω μας, τὸν κόσμον πὸ δημιουργήσαμε καὶ δημιουργοῦμε.

Ἀλλὰ σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ὑπάρχει μία ἄλλη διάσταση πὸ θέλω νὰ προσέξετε. Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι δὲν εἶναι παράλυτος; Παράλυτος ἀπὸ φόβο, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δεῖ τὸν ἑαυτό του νὰ δέχεται τὰ πιὸ λαμπρὰ φῶτα τῆς δόξας, παράλυτος ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς πὸ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ δράσουμε, ν' ἀναπνεύσουμε ἐλεύθερα δίχως φόβο; Πόσοι ἀπὸ μᾶς θὰ τολμούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν διακατεχόμαστε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καλύτερους ἀπ' ὅ,τι εἶναι, νὰ τοὺς βλέπουμε ὅπως δὲν εἶναι, ὅπως δὲν μᾶς βλέπει ὁ Θεὸς; Πόσοι ἀπὸ μᾶς θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, «θέλω νὰ δῶ τὸν ἑαυτό μου, ὅπως εἶναι – ὄχι μονάχα σ' ὅλη μου τὴν ἀδυναμία, ἀλλὰ στὴν πτώση, τὴν δολιότητα, τὴν ἀσχήμια μου, γεμάτος ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ματαιότητα, καὶ αὐτὸ ἐξαιτίας τῆς ἐπιθυμίας μου νὰ κρίνομαι ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα καὶ ὄχι μὲ βάση τὴν πραγματικότητα;

Καὶ ὅμως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέει ὅτι αὐτὸς πὸ διακατέχεται ἀπὸ τὴν ματαιότητα εἶναι ὑπερήφανος στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δειλὸς.

Πόσοι ἀπὸ μᾶς ζοῦν συνεχῶς μετρώντας τὶς κουβέντες τους, ὑπολογίζοντας τὶς πράξεις τους, ἀναλογιζόμενοι τὸ ἀποτέλεσμα τους· ὄχι μόνο προσβλέποντας σ' ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ μὲ τὸ φόβο πὸς θὰ μᾶς κρίνουν οἱ ἄνθρωποι; Πόσο φοβόμαστε νὰ κοιτάξουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ δοῦμε τὴν ἀλήθεια, νὰ μὴν κοιτάζουμε πιά στὸν παραμορφωτικὸ καθρέφτη πὸ δείχνει σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἄλλους τοὺς ἑαυτοὺς μας ὁμορφους, ἀποδεκτοὺς, εὐγενεῖς, ἀγνοοὺς –ἀλλὰ σ' ἕναν ἄλλον καθρέφτη, τὸν καθρέφτη τῆς συνείδησης μας, τὸν καθρέφτη τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κρίσης Του, πὸ γνωρίζουμε, ἀλλὰ ἀπ' ὅπου ἀποστρέφουμε τὸ βλέμμα μας; Πόσοι ἀπὸ μᾶς ὅταν ἔχουμε τὴν ἐλάχιστη εἰκόνα τοῦ ποιὸ εἴμαστε, δὲν ἐπιτρέπουμε αὐτὴ τὴν ἀκτίνα φωτὸς νὰ πάει πέρα ἀπὸ μιὰ φοβισμένη συνειδητοποίηση καὶ νὰ καταδυθεῖ στὴν καρδιά μας, νὰ ψάξει στὶς πιὸ σκοτεινὲς γωνιὲς τῆς, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔχει διεισδύσει τὸ φῶς, πὸ ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ποτὲ φτάσει, ἐκεῖ πὸ δὲν ἔχει ἀκουστεῖ ποτὲ ἡ ἀλήθεια; Πόσοι ἀπὸ μᾶς εἶναι ἀρκετὰ τίμιοι γιὰ νὰ κρίνουν τοὺς ἑαυτοὺς τους, τὶς πράξεις τους στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας;

Εἴμαστε ὅλοι παράλυτοι: Παράλυτοι ἐξαιτίας τοῦ φόβου, τῶν ὑπολογισμῶν, ἐξαιτίας τῆς ἀπόφασης νὰ μὴν βλέπουμε, ἐπειδὴ φοβόμαστε αὐτὸ πὸ ἴσως δοῦμε. Ἀκόμα φανταζόμαστε ὅλοι ὅτι μπορούμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ ἐνὸς παραλυτικοῦ καὶ νὰ πεθάνουμε ὑγιεῖς. Ὅτι ἴσως ζήσουμε μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ χωρὶς νὰ ἔχουμε δεῖ ποτὲ τὴν ἀλήθεια, νὰ σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πὸ εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ νὰ μᾶς δεχτεῖ. Δὲν εἶναι ζήτημα τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἀπορρίψει! Τὸ θέμα εἶναι ὅτι θὰ ἀνακαλύψουμε ξαφνικὰ μὲ τρόπο, ὅτι δὲν ἔχουμε καμιὰ θέση στὸ βασίλειο τῆς

Ἀλήθειας, στὸ βασίλειο τῆς τολμηρῆς Ἀλήθειας, τῆς ὀμορφιάς, τῆς ἠρωικῆς ὀμορφιάς.

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτὸ· ἄς μὴν σκεφτόμαστε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν παράλυτος καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πίστη ἐνεργοποίησε τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ νὰ τον θεραπεύσει· ἄς σκεφτοῦμε τὴ δική μας παραλυσία.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μου ὁμιλίες, ρωτήθηκα ἀπὸ κάποιον· «γιατί τὸ τελευταῖο σας κήρυγμα ἦταν τόσο αὐστηρὸ;» Μπορῶ νὰ ἀπαντήσω μὲ κάθε τιμιότητα: ἐπειδὴ ἐπὶ μῆνες ἔψαχνα τὴν ψυχὴ μου, ἦλθα ἀντιμέτωπος μὲ τὴ συνείδηση μου, καὶ βλέποντας μὲ τρόμο ὅτι ζῶ ἓνα ψέμα, ὅτι δὲν εἶμαι Χριστιανὸς σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι δὲν μὲ καταδικάζει μόνον τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μοιάζει νὰ εἶμαι σὰν Χριστιανὸς. Ναί, αὐτὸ ποὺ ἐννοῶ εἶναι αὐτὸ ποὺ νοιώθω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου· ἀλλὰ νοιώθετε παρόμοια πράγματα, ἀκόμα καὶ ἂν εἴστε ἀπείρως πιὸ ἄξιοι γιὰ τὸν Θεὸ ἀπὸ ἐμένα; Δὲν νοιώθετε ὅτι, ὅλοι, περισσότερο ἢ λιγότερο, ἀμαρτάνουμε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅτι ὅλοι προδίδουμε τὸν ἑαυτὸ μας ποὺ καλεῖται νὰ γίνει ἀποκάλυψη τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, μιὰ ὀρατὴ εἰκόνα, μιὰ θεϊκὴ παρουσία ποὺ ἐνσαρκώνεται στὴν ψυχὴ, στὸ σῶμα, σὲ ἔργα καὶ λόγια, σὲ σκέψεις καὶ αἰσθήματα, σὲ προθέσεις καὶ ἀποτελέσματα- δὲν τὸ βλέπουμε αὐτό; Ἐγὼ τὸ βλέπω! Καὶ αὐτὸ ποὺ λέω δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐξομολόγηση- ναὶ μιὰ ἐξομολόγηση ποὺ ἀπευθύνεται σὲ ὅλους ἐσᾶς: αὐτὸ εἶναι ποὺ βλέπω στὸν ἑαυτὸ μου- ἐξετάστε τὸν ἑαυτὸ σας: ἴσως ἔχουμε ἀκόμα χρόνο νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ καὶ πραγματικοὶ ὅπως ὁ Θεὸς μᾶς θέλει, νὰ γίνουμε ὅ,τι ὀνειρεύεται γιὰ μᾶς ὁ Θεὸς, νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀγάπη Του ὄχι προδίδοντας τὸν ἑαυτὸ μας, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ Ἐκεῖνον.

Καὶ ὑπάρχει ἐλπίδα· ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ θεραπεύει, ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ συντρίψει τὴν παράλυση μας ἐὰν στραφοῦμε σ' Ἐκεῖνον μὲ πίστη, ἐλπίδα καὶ κουράγιο! Ἀμήν.

Ἀπόδοση κειμένου: www.agiazoni.gr